

ПОСЛАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНОГО СІМДЕСЯТНИКА

Вшанування суботнього дня та місіонерська робота

У Книзі Мормона (2 Нефій 33:1) зі слів Нефія ми дізнаємося, що він був “не такий сильний у писанні”, але далі він повідомляє, як він зміг подолати цю слабкість: “коли людина говорить силою Святого Духа, сила Святого Духа доносить це до сердець дітей людських”. Гадаю, що я теж міг би сказати, що я “не такий сильний у писанні”, тому ділячись з вами своїми думками, я молюся, щоб кожен, хто читає це послання, міг відчути Святого Духа і почути Його.

Нефій пройшов крізь багато труднощів, але, як мені здається, в його душі завжди були присутні впевненість і спокій, тому що він розумів план Небесного Батька, мав свідчення і знання про те, що Бог живе, і Він захистить його та його сім'ю. Саме через вплив Святого Духа Нефій отримував втіху й радість. Навіть бачачи озлобленість деяких членів своєї родини і знаючи про їхні наміри вбити його, відчуваючи, як і ми інколи, страх проповідувати євангелію, він все ж таки продовжував відкривати свої уста, дотримуючись настанов Святого Духа.

Наша місія полягає у служінні ближнім, дітям нашого Небесного Батька. Ми можемо надавати їм надію, приносячи їм наше свідчення про те, що Ісус живе і що Він відновив свою Церкву на Землі. І якщо ми відкриті для Духа і гідні Його, Він завжди буде з нами, допомагаючи бути світлом для світу.

Згадаймо слова Ісуса Христа, звернені до нас: “Отже, тримайте свій світоч: щоб він міг сяяти світові. Знайте, Я є світоч, який ви будете піднімати—те, що ви бачили, як Я роблю. Ось ви бачите, що Я молився Батькові, і ви всі були очевидцями” (3 Нефій 18:24).

Місіонерська діяльність може відбуватися різними шляхами, і далеко не завжди очікується від нас розповідь про євангелію, про Церкву з першої хвилини знайомства з кимось. З досвіду ми знаємо, що найкращий шлях ведення місіонерської роботи—це бути прикладом праведності. І хоча в світі дотримання заповідей стає все менш популярним, нам необхідно виконувати їх завжди.

Багато людей у світі не розуміють заповідь вшановувати суботній день, але Священні Писання вказують на її виключну важливість (див. Неєм. 13:15–18; Єрем. 17:21–27), відмічаючи, що вона впливає не тільки на одну людину, але й на цілу країну: “Коли народ стає недбайливим у дотриманні Суботи, це негативно



Старійшина Асташов,
територіальний
сімдесятник.



позначається на всіх аспектах життя, і релігійне життя починає занепадати” (Путівник по Писаннях, с.191).

Дотримання цієї заповіді—прекрасне зняття місіонерської роботи. Наша старанність у її дотриманні, благословляючи нас, може благословити і оточуючих, даючи їм їжу для обмірковування про важливість дотримання суботнього дня. Коли люди помічають, що сім'я щонеділі виходить з дому в певний час, що її члени одягнені в свій найкращий одяг, що вони в чудовому настрої—все це може стати приводом, щоб звернути на них увагу і запитати себе, чому для них важливо відвідувати церкву в неділю. Ми не знаємо, який шлях обере Дух, щоб вплинути на ту чи іншу людину і викликати в ній зацікавленість до євангелії; однак, приклад нашої праведності в дотриманні суботнього дня допоможе оточуючим відчути Духа. А нам треба бути готовими розповісти про те, що означає для нас суботній день і чому ми його шануємо.

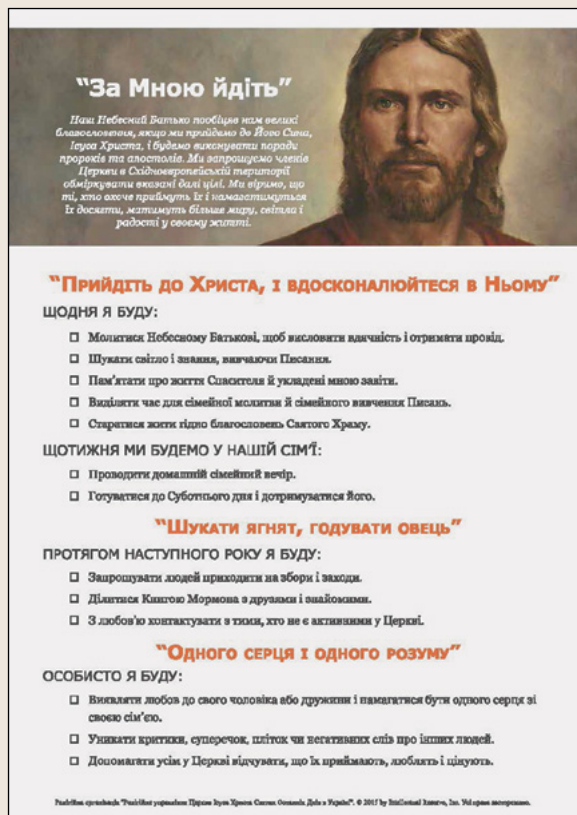
Помітні не тільки зовнішні прояви дотримання цієї заповіді. Люди також бачать її плоди. Намагання дотримуватися суботнього дня у святості допомагає мені і моїй сім'ї бути більш сприйнятливими до Святого Духа. З'являється відчуття внутрішньої чистоти і істинної радості. Ми стаємо більш дружніми і уважними одне до одного. В неділю ми все робимо разом: відвідуємо

приход, читаємо книги, гуляємо, граємо в різні сімейні ігри. В цей день я особисто відчуваю більше спокою у своєму серці. І це не можуть не відчувати мої рідні і близькі люди.

Ця заповідь також допомагає мені глибше розуміти суть служіння ближньому. В одному з виступів на Генеральній конференції старійшина Нельсон, член Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав: “Зробіть Суботу приємністю, виконуючи служіння іншим, особливо тим, хто недобре себе почуває або тим, хто самотній чи в нужді. Піднесення їхнього духа піднесе також і ваш дух” (Старійшина Рассел М. Нельсон, “Субота є приємністю”, *Ліягона*, трав. 2015). Я перейнявся його словами і намагаюся втілити їх в життя.

Мені б хотілося надихнути вас, брати й сестри, проводити цей день таким чином, як цього очікує від нас Господь. Цей день—подарунок від Бога. Він даний нам для того, щоб відновлювати завіт з Ним, бенкетувати словами Христа в приході, вдома і ділитися свідченням про те, що Спаситель живе. День цей даний нам, щоб ми могли відпочити від щоденних справ, отримати як духовні так і фізичні сили на наступний тиждень. Використовуйте його як знаряддя для місіонерської роботи у ваших сім'ях. Будьте прикладом у дотриманні цієї важливої заповіді. Не намагайтеся вразити чи здивувати когось, робіть добро і допомагайте ближнім, виконуйте волю Спасителя незалежно від того вдячні вам за це чи ні. Якщо ви любите нашого Спасителя, світло добрих справ буде йти від вас, і його побачать всі. Просіть допомоги у Небесного Батька в тому, щоб виконувати все це, і Він обов'язково надасть вам таку можливість. ■

Звернення президентства Східноєвропейської території



“За Мною йдіть”

Наш Небесний Батько пообіцяв нам великі благословення, якщо ми прийдемо до Його Сина, Ісуса Христа, і будемо виконувати поради пророків та апостолів. Ми запрошуємо членів Церкви в Східноєвропейській території обміркувати власні цілі. Ми віримо, що ті, хто хоче прийняти Ісуса і намагаються Ісуса додати, матимуть більше миру, світла і радості у своєму житті.

“Прийдіть до Христа, і вдосконалюйтеся в Ньому”

ШОДНЯ Я БУДУ:

- Молитися Небесному Батькові, щоб висловити дячність і отримати прощ.
- Шукати світло і знання, вивчаючи Писання.
- Пам'ятати про життя Спасителя й укладати мною завіти.
- Виділяти час для сімейної молитви й сімейного вивчення Писань.
- Стратися жити гідно благословень Святого Храму.

ЩОТИЖНЯ МИ БУДЕМО У НАШІЙ СІМ'І:

- Проводити домашній сімейний вечір.
- Готуватися до Суботнього дня і дотримуватися його.

“Шукати ягнят, годувати овець”

ПРОТЯГОМ НАСТУПНОГО РОКУ Я БУДУ:

- Запрошувати людей приходити на збори і збори.
- Ділитися Кингто Мормона з друзями і знайомими.
- З любов'ю контактувати з тими, хто не є активними у Церкві.

“Одного серця і одного розуму”

ОСОБИСТО Я БУДУ:

- Вихваляти любов до свого чоловіка або дружини і намагатися бути одним серцем зі своєю сім'єю.
- Уникати критики, суперечок, шпідок чи негативних слів про інших людей.
- Діювати у єдності у Церкві і відчувати, що їх приймають, люблять і цінують.

Українська церква “Христів учення” Православна Церква Східноєвропейської території, Діло в Україні. © 2017 by International Church, Inc. Всі права захищені.

Постер з
духовними цілями

Дорогі брати та сестри!

Ми тепло вітаємо кожного з вас. Ми любимо вас і шануємо за вашу вірність Богу і Христу.

Можливо, ви вже ознайомилися з цілями “За Мною йдіть”, які наведено нижче. Будучи вашими братами в євангелії, ми хотіли б наголосити на тому, що ці цілі є суто духовними і особистими за природою. Ми запрошуємо вас обміркувати й прийняти їх, якщо ви відчуваєте, що готові. Якщо ви відчуваєте, що не можете жити за кожною з них, тоді виберіть ті, які допоможуть вам і вашій сім'ї найбільше. Ви відповідальні лише перед Богом. Про ці цілі звітувати не потрібно, і провідники не повинні просити членів Церкви про це. Їхня єдина мета—допомогти нам наблизитися до Бога і Христа.

Минулого жовтня ми провели нараду з провідниками Церкви з Росії, України та Вірменії, серед яких були і брати, і сестри. Протягом чотирьох годин ми обговорювали те, як надихнути святих у цих та інших країнах нашої території. То були історичні збори, оскільки ми дуже сильно відчували присутність Святого Духа. Під впливом Духа ми зрозуміли, яким чином Господь хоче, щоб ми благословили членів Церкви. В результаті з'явилося “За Мною йдіть”.

Нехай Господь Бог перебуває з кожним з вас завжди і навіки.

ПРЕЗИДЕНТСТВО СХІДНОЄВРОПЕЙСЬКОЇ ТЕРИТОРІЇ ■

МІСЦЕВІ НОВИНИ

Зимова молодіжна конференція у Славському

Юлія Добровольська, Київський Український кіл, Печерський приход

“Дізнавшись, що планується конференція для молоді, я вирішила їхати! Я очікувала цієї поїздки з нетерпінням, оскільки знала, що вона буде щедро благословенна Господом. Мені також хотілося побачити своїх друзів з різних міст”, — розповіла Анна Ясенецька, одна з учасниць зимової молодіжної конференції Української Львівської місії, що була організована для неодруженої дорослої молоді. Подія відбулася у гірськолижному і кліматичному курорті—селище міського типу Славське, Сколовського району, Львівської області з 28

по 30 січня 2016 року. “Ніколи не буду жалкувати, що поїхала,—додає вона,—тому що це найкраще, що могло відбутися зі мною тієї зими. Під час духовних вечорів, уроків, я отримала відповіді на багато своїх питань. Господь відповів мені через слова людей, які виступали! Незважаючи на дивні проблеми з моїми очима у той період, все ж таки мої духовні очі ясно бачили все добре, що відбувалося на тій конференції... Коли ти бачиш всю цю красу навколо себе: високі ялинки, вкриті снігом, могутні гори вдалині, білий туман, що стелиться, і коли ти

дихаєш свіжим морозним повітрям—все це створює атмосферу радості, яку неможливо передати словами, від того, що ти знаєш, хто Творець цієї краси—це твій Небесний Батько! Я пишаюсь тим, що мій Господь такий великий. Я дуже люблю Його і вдячна Йому за всі благословення у моєму житті”.

Зимова конференція—це новий формат подібних заходів для України. Ідея зібрати молодь разом у “довгі похмури зимові вечори” була підтримана президентом Української Львівської місії Стефаном Різі та його радниками. Конференція



Учасники конференції

гостинно привітала учасників з різних міст нашої країни: зі Львова й Чернівців, Києва й Одеси, Чернігова, Запоріжжя, Харкова та Житомира.

У підготовці до конференції брали участь багато людей: президентство Української Львівської місії, студентська рада на чолі з Едуардом Лопуляком, керівник інституту релігії Ігор Піддубний, спеціаліст з сімейної історії В'ячеслав Воробйов, спеціаліст з самозабезпечення Олексій Гакаленко, провідники молоді: Євген та Юлія Добровольські, Віталій та Катерина Серафим. Значною за чисельністю була й група молоді, однак всі учасники змогли відчуті єдність і радість від спільного навчання, служіння та відпочинку. “Я відчула, що ми дуже різні, але Господь по-особливому любить кожного. Його любов виявляє в нас справжню божу суть, і ми, незважаючи на всі недосконалості характеру, стаємо справжніми дітьми Бога. Так впливає присутність Святого Духа, і це—найважливіша складова будь-якого церковного заходу. Господь відвідав нас і залюбки перебував з нами!”—поділився своїми почуттями радник президента Львівської місії Андрій Дідушок. “Свідчення сестри та президента Різлі були кульмінаційною частиною заходу—це щире і просте послання про життя за євангелією, про вибір подружжя, вірність та присвячення Богові. Сльози котилися по моїх щоках. Я впевнений, що висловлені ними думки дуже зміцнили віру молоді у Господні перспективи, стосовно їхнього життя, цілей і рішень”,—продовжив він.

У програмі конференції були цікаві духовні уроки, веселі ігри та танці, а також перегляд фільму

з глибоким духовним змістом. Молодий багатообіцяючий музикант, Йосип Тилтін, з Києва, порадував всіх своїм музичним номером, виконавши на скрипці запальну мелодію на вечорі талантів. В ранковій годині було приємно бачити групи молоді, які обговорювали уривки зі Священних Писань і ділилися своїми свідченнями. У великому піднесенні пройшов вечір, коли молодь могла поставити свої питання й отримати відповіді безпосередньо від провідників. Це був відкритий діалог. Радісно було усвідомлювати, наскільки благословенна наша молодь можливістю будувати своє життя на вічних принципах, на міцному й надійному фундаменті віри в Бога, наскільки багато і старанно вони готові трудитися, щоб досягти в ньому успіху.

Одним із захоплюючих заходів на конференції був підйом на гору Тростян (1235 метрів над рівнем моря). Ось як описує свої враження про конференцію і про цей досвід Світлана Федотова з Одеси. “Зазвичай молодіжні конференції мають на меті пошук другої половини, але іноді у складних життєвих ситуаціях нам важливіше за все знайти самих себе! Зупинитися і подумати: у якому напрямку рухатися далі? За допомогою духовних семінарів і головного вчителя, Святого Духа, я змогла заспокоїтися, змиритися і відкрити серце для настанов й одкровень. За програмою конференції ми піднімалися в гори на підйомнику. Нам повідомили про елементарні правила, які збережуть наше життя при підйомі: не розгойдуватися, не відкривати поручень безпеки й міцно триматися за бильця крісла. Було трошки страшно, але всі безпечно

добралися нагору. Провівши аналогію з нашим життям, розумієш, як важливо прислухатися до порад провідників і міцно триматися за “залізний жезл”, не розгойдуватися у дотриманні заповідей Бога, тому що можна випасти й розбитися! Люблячий Небесний Батько, очікуючи кожного на вершині гори, дає найпростіші й вірні поради, як безпечно дістатися до Нього! І Він не дозволить, щоб ми зазнали невдачі”.

“Це була особлива конференція у дивовижному місці. Насолоджуючись широкими просторами і свіжим гірським повітрям, ще раз була можливість відчуті вдячність за те, що я народилася в Україні, за те, що я вірю, що одного разу я зможу стати творцем подібної краси. Мудрі провідники ділилися своїми думками й досвідом життя за євангелією. О, як це заряджає і дає додаткову силу завжди йти вперед, бути гідною провідництва Святого Духа, бути тією особистістю, якій Бог може довіряти, бути прикладом для тих, хто поруч зі мною!”—додає Фатіма Шефу з Києва.

Впевнена, конференція у Славському залишила яскраві враження у її учасників. Хтось більш серйозно замислився над місією, інші—над вічним шлюбом, кращим працевлаштуванням, над сімейною історією... Хочеться сподіватися, що подібні зимові конференції стануть доброю традицією, допомагаючи нашій молоді робити нові духовні відкриття в собі, в оточуючому світі та в своїх ближніх. Це добрий початок року, коли можна визначити правильний вектор своєму руху, поставити ціль і відправитися вперед підкоряти нові вершини євангелії. ■

Наш шлях до Бога

Матеріал підготовлений Анжелою Шкварко

Різні шляхи приводять нас до Бога. Хтось приходить у молодому віці, хтось, вже пройшовши значну частину свого життєвого шляху. Однак ми знаємо зі Священних Писань (Матв. 20:1–16), що Господь благословляє Своєю милістю й тих й інших однаково, тільки б ми були вірні і старанні. Дорогі читачі, нам хотілося б, щоб ви познайомилися з Іваном Стафієвським й Аллою Маньковою з Печерського приходу Київського Українського колу. Сподіваємося, що їхня проста розповідь про своє життя й те, як вони знайшли віру, торкнеться ваших сердець і порадує своєю щирістю, духовною красою і цілісністю.

У вас за плечима довге та складне життя. Розкажіть, будь ласка, трохи про себе.

Іван: Народився я у 1923 році на півдні Сибіру, у багатодітній селянській родині. Батько воював, а коли повернувся зі фронту, почав багато працювати. У нас були коняка, коро́ва. Пам'ятаю, працювали всі багато. Взимку 1929 року все наше село визнали за куркулів, нас посадили у сані й повезли під конвоем на північ. Було багато возів. Мені було 6 років, але я добре пам'ятаю, як нас висадили просто в снігу й конвоїр сказав: “Там—ріка, можете рибу ловити. Там—тайга: звіри, ягоди...”. Дорослі почали робити курені, всі працювали без відпочинку. З часом побудували школу, там жили та навчалися. Підручників не було. Писали на березовій корі. Біля нас жили старовіри, вони з давнього часу переховувалися у тайзі від влади. Після школи

я поїхав у найближче велике місто Томськ, щоб продовжити навчання в залізничному інституті. Провчився 2 роки. Було голодно, і хтось підказав мені піти навчатися у технікум, де давали стипендію й ще годували. В армію мене не взяли через поганий зір. Після навчання відразу пішов працювати на залізницю. Відпрацював 45 років. Довелось поїздити країною. У 1982 році вийшов на пенсію в Одесі. Там і познайомився з Аллою.

Алла: Я народилася в Києві у 1929 році. Батьки розлучилися, коли мені було 4 роки. Я залишилася з мамою. У пам'яті збереглася згадка, що мама працювала на лівому березі Дніпра, а я сама через квартиру вилазила на вулицю й бігла у дитячий садок, а ввечері приходила до сусідки й залишалася чекати маму.

Коли мені виповнилося 12 років, почалася війна. Нас посадили у товарний вагон, де знаходилося обладнання з заводу. Але, як тільки ешелон переїхав Дніпро, ворожі літаки розбомбили залізничні колії, і ми три дні стояли десь у районі сучасної Дарниці. Потім з великими труднощами добралися до Куйбишева. Жили у комунальній квартирі разом з кількома сім'ями. Потім школа, на літніх канікулах з подругами працювали на військовому заводі. Так у мене з'явилася трудова книжка і в ній перший запис.

У 1943 році, коли вже звільнили Київ, ми повернулися додому. На місці нашого дому була воронка від бомби—жити не було де. Нам тимчасово дали ключі від якоїсь пустої квартири у домі поряд, але потім



Іван Стафієвський і Алла Манькова

повернулися хазяї, і ми стали жити з ними в тій самій квартирі.

Після закінчення школи вступила до Національного університету імені Т. Шевченка. Це був перший набір на відділення журналістики на філологічному факультеті. Ще старшокурсницею я вийшла заміж і народила сина. Після навчання отримала призначення в газету. Працювала в різних виданнях. В сім'ї не було кохання, чоловік піднімав на мене руку, і я пішла від нього з маленьким сином.

Побачивши оголошення про роботу в одній газеті в Одесі, переїхала туди. Там зустріла свого другого чоловіка, там же народився другий син. В Одесі прожила 46 років. Поховала чоловіка, вийшла на пенсію. Потім зустріла Івана, і ми одружились.

У 2006 році молодший син Ростислав запропонував нам переїхати у

Київ разом з його сім'єю. Я зраділа можливості знову повернутися у рідне місто, де поховані мій дідусь і моя мама.

Як ви дізналися про Церкву?

Алла: Коли ми з Іваном жили в Одесі, наша онучка Женя приєдналася до Церкви, потім невістка Марина, потім—Ростислав. Так через наших найближчих людей ми дізналися про євангелію. Коли ми переїхали у Київ, місіонери навчали нас, і ми прийняли рішення стати членами Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Як змінилося ваше життя після хрищення?

Алла: Гадаю, що у нас почалося інше життя. Раніше ми були далекі від релігії, але після хрищення все наше життя стало пов'язане з Церквою. Раді, що члени Церкви прийняли нас як рідних.

Ми вже літні люди. Мені—87, а чоловіку скоро буде 93. Ми щасливі, коли Бог дає нам сили, щоб приходити у Церкву. Ми віримо, що Бог підтримує нас. Для нас важливо, що у приход у неділю ми їдемо всією родиною, це дуже зближує нас. Ми часто обговорюємо разом євангельські теми, і тільки зараз розуміємо, як це важливо.

Любимо читати Священні Писання, Учення Президентів Церкви, журнали "Ліагона". Наскільки нам дозволяє зір, ми читаємо щодня, буває й по два-три рази. Раніше, коли цього не було у нашому житті, на цьому місці була порожня неча. Зараз ми добре розуміємо все, що обговорюється на уроках у приході та близько приймаємо до серця виступи інших. Пишаємося тим, що наш онук Ілля добре служить, виконує своє покликання і допомагає у приході.

Ми з чоловіком вважаємо, що дуже правильно зробили, що приєдналися до Церкви, і дивуємося, як інші не розуміють, що наше земне життя—це тимчасове перебування, а в майбутньому ми будемо жити на небесах з Богом. Намагаємося поводити себе гідно, щоб бути поряд з Ним.

Іван: Я став слухняним Богу, став вивчати священну літературу, шкода, що не все запам'ятовується. Ми любимо, коли до нас приходять домашні вчителі, місіонери. Обов'язково кожну неділю відвідуємо причасні збори. Коли здоров'я дозволяло, їздили у храм у Фрайберг. Пам'ятаю першу поїзду. Дорога була складною, і буквально на наступний день після приїзду Алла втратила свідомість, упала і зламала руку. Її зробили перев'язку, і ми все одно пройшли через обряд запечатування сім'ї.

Як ви справляєтеся з труднощами?

Алла: Якщо виникають труднощі, то ми відразу звертаємося до Бога. Перед тим, як кудись піти, ми обов'язково молимося. Іван перед тим, як вийти на вулицю, молиться, щоб Господь благословив його на шляху. А я молюся, щоб він повернувся додому. Чесно кажучи, ми так благословенні, що у нас, власне, немає труднощів. Ми живемо поряд з рідними, які нам допомагають у всьому. Ми близькі і з сім'ями онуків—дітьми старшого сина. Вони нас відвідують, також підтримують. Нещодавно відсвяткували народження правнука Андрійка. Всі добре спілкуємося. Іноді чуємо, що в інших сім'ях люди сваряться, але у нас—все добре, всі завжди розуміють одне одного і допомагають. Але, головне,—підтримка Бога. Ми відчуваємо її. Постійно. ■

Господь відповідає на наші молитви

Ліза Р., Київський Український кіл,
Борщагівський приход

Мені 15 років. Мені подобається відвідувати храм і ходити на уроки з місіонерами. Два роки тому я ходила на уроки з місіонерами до однієї жінки, яка жила недалеко від нас у будинку для інвалідів. Сестра Люба з радістю вивчала послання від Господа і за два місяці охристилась. Зараз вона активний член Церкви й нещодавно отримала свій власний ендаумент. Сестра Люба старанно займається сімейною історією, і протягом року ми з нею декілька разів на тиждень відвідували сесії хрищення у храмі. І хоча у неї проблеми з ногою, і вона не може ходити без палиці, вона все ж таки виконувала обряд хрищення не тільки за своїх рідних, але й за рідних інших людей.

Я з нетерпінням чекаю, коли мені виповниться 16 років, щоб я могла поїхати на міні-місію. Щоранку я вивчаю Священні Писання. Одного разу, у неділю, коли я постилася і шукала поради від Господа щодо міні-місії, мені прийшла відповідь через вірш в УЗ 15:6: "А тепер, ось,



Ліза Р.

Я кажу тобі, що найціннішим для тебе буде проголошувати покаяння цьому народові, щоб ти міг приводити душі до Мене, щоб ти міг відпочити з ними в царстві

Мого Батька”. Вивчаючи цей вірш, я зрозуміла, що Господь відповідає на наші молитви, а також, що для Нього кожна дитина цінна. Коли ми допомагаємо Йому у роботі

спасіння, Він обіцяє, що ми будемо мати привілей знайти спокій у Його Царстві разом з тими, кого привели до істини. Тому проповідуймо з натхненням! ■

НАМАГАЄМОСЯ БУТИ СХОЖИМИ НА ІСУСА

Ісус Христос—приклад для нас

Настя Р., 8 років, Київський Український кіл, Борщагівський приход: Якось я взяла з собою у школу журнал “Ліягона”. Після уроків я підійшла до моєї однокласниці Таї і показала їй журнал. Я розповіла, що він про Ісуса Христа, в Якого я вірю. Я також сказала, що Господь є насправді. Тая знала про Ісуса і про те, що Він—безгрішний. Їй сподобався журнал і вона захотіла взяти його собі. Поряд з нами стояла дівчинка Таня. Коли вона побачила, що я подарувала Таї журнал, то їй захотілося, щоб у неї був такий самий журнал також. Тому наступного дня я взяла ще один примірник, але це був інший номер, і подарувала його Тані. Потім дівчата помінялися журналами.

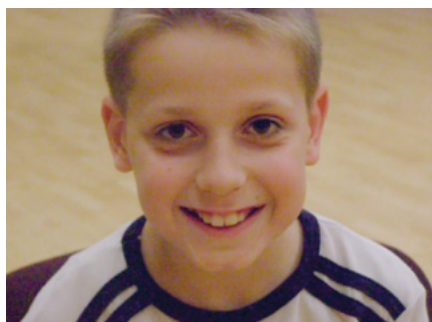
Через декілька днів я подарувала Таї дитячу “Книгу Мормона”. Вона також з радістю прийняла її, і я подумала, що, можливо, вона разом з батьками коли-небудь захоче прийти у Церкву. І хоча наступного дня вона мені нічого не сказала, я знаю, що, коли я проповідую евангелію, то стаю схожою на Ісуса. Розповідати іншим про Ісуса Христа зовсім не страшно.

Владик Р., 6 років: Коли я був у школі на святі Перше вересня,



Настя й Владик Р.

весь наш клас фотографувався біля шкільної дошки. Наша вчителька написала там вітання для нас різнокольоровою крейдою. Один хлопчик, що стояв біля мене, сперся на дошку і замазав свій піджак. Коли ми завершили фотографуватися, він



Валентин Р.

помітив крейду на костюмі, подумав, що це зробив я, і вдарив мене в спину. Але я не розсердився на нього, не став ображатися і пробачив його у своєму серці. Я знаю, що Ісус завжди пробачав тих, хто ображав Його. І навіть коли Він був на хресті, Він сказав: “Отче, відпусти їм”.

Валентин Р., 10 років: Небесний Батько дав нам заповідь святити недільний день. Ми з сім’єю готуємось до неділі, починаючи з суботи чи п’ятниці. Прасуємо одяг, чистимо взуття, прибираємо вдома, готуємо їжу. У неділю нам не треба думати ні про уроки, ні про роботу, але треба йти в церкву, щоб прийняти причастя, відвідати недільні уроки, вивчати Писання, молитися, а ще можна займатися такою корисною справою, як індексування. Але я роблю це не тільки в неділю, а й щодня. Я вже проіндексував 12000 імен. Я знаю, що можу бути місіонером не тільки для тих людей, які живуть на землі, але й для тих, хто вже за завісою.

З нетерпінням чекаю, коли мені виповниться 12 років, щоб мати можливість відвідувати храм і виконувати хрищення для тих, хто не зміг пройти ці обряди під час свого земного життя. Я знаю, що дуже важливо виконувати заповіді, тому що навіть Ісус був слухняним їм. ■

Він обіцяє і брехати не може

Марина Куцевич, Київський Український кіл, Печерський приход

Я приєдналася до Церкви, коли мені було 18 років. З того моменту мені завжди хотілося служити на місії. Однак так склалися обставини, що я не змогла відразу поїхати, тому що підготовка зайняла довгий час. Покликання я отримала у листопаді 2011 року в Англійську Лондонську Південну місію.

Треба зізнатися, що служіння на місії я уявляла собі трохи по-іншому. Місіонери, яких я знала, завжди здавалися мені радісними й безтурботними. Я думала, що й моя місія буде такою ж радісною й безтурботною. Але реальність була іншою— на місії треба працювати, треба забути про себе, треба жертвувати багатьма своїми бажаннями й навчитися переборювати страхи. Якраз з останнім у мене не завжди виходило справлятися. Моя напарниця говорила з кожним. З усіма, кого ми зустрічали. Для мене ж робити це було дуже важко. Я пропускала багатьох і спілкувалася тільки з тими,

з ким мені підказував говорити Дух. Іноді слухатися Його було нелегко. Мені здавалося, що я пропускаю багатьох людей, і це мене хвилювало. Мені було страшно, що я приїду додому з жалкуванням про те, що я щось не зробила.

Під час мого служіння сталося багато чудес. Мені було радісно, що у нас багато зацікавлених. Були хрищення. До цього часу пам'ятаю маму з донькою 10 років, які досить швидко вирішили охреститися. Мама боролася з великою залежністю, але вона впоралася з нею досить швидко. Я знала—так працює спокута Ісуса Христа у її житті. Пам'ятаю дівчину, яка сама вирішила з'ясувати, що таке мормонська церква. Вона зателефонувала нам і попросила Книгу Мормона. Після другого уроку вона сказала нам (навіть без нашого запрошення), що хоче охреститися. Через декілька тижнів вона стала членом нашої Церкви, а через рік отримала свій ендаумент. Гадаю, що для місіонера немає нічого кращого, ніж побачити тих, кому ти допомагав на шляху до спасіння, як вони входять у храм.

Пам'ятаю ще дівчинку-підлітку, яка вирішила, що поведінка її друзів у школі не відповідає її особистим стандартам, і почала шукати собі нових друзів. Так вона знайшла нашу Церкву й привела з собою маму. Вони обидві скоро приєдналися до Церкви. Це було незабутньо! Однак незважаючи на ці успіхи, я відчувала себе недостатньо добрим місіонером. Мені все ще здавалося, що коли я приїду додому, то буду жалкувати про те, що я щось не

зробила, і про тих людей, з якими я не почала розмову про євангелію.

І ось через 18 місяців я сиділа в офісі місії і готувалася до повернення додому. Мені, як кожному місіонеру, який завершує свою місію, принесли папку, яку ми мали взяти з собою додому. У ній було декілька подарунків й імена тих людей, яким я допомогла на місії. Поряд були дати їхніх хрищень. У списку було багато імен! Пізніше мені прислали прізвиська ще кількох людей. Серед них був чоловік, якого ми бачили тільки один раз, коли брали у нього номер телефону на вулиці, і там було вказано, що він охрестився. Мені було радісно, коли я дізналася, що молодий чоловік, який належав до іншої конфесії і який казав нам, що ніколи не поміняє віру, теж приєднався до Церкви. Вивчаючи цей список, я зрозуміла—я зробила все, що могла. Я зрозуміла, що ми іноді можемо сумніватися в тому, що зможемо зробити те, що Господь заповідав нам, але ми зможемо, і у нас будуть сили впоратися з цим!

Бог дав нам обіцяння, про яке говориться у книзі Учення і Завіти 35:13–14: “Отже, Я скликаю слабких цього світу, тих, хто є неосвіченими і зневаженими, молотити народи силою Мого Духа; І їхня рука буде Моею рукою, і Я буду їхнім щитом і прикриттям; і Я підперезу їхні стегна, і вони битимуться мужньо за Мене; і їхні вороги будуть під їхніми ногами; і Я дозволю мечу впасти заради них, і вогнем Мого обурення Я збережу їх”.

Я знаю, що так і буде. На місії або у звичайному житті, коли Бог прикликає, Він допомагає. Він дає таку силу, яку нам навіть важко собі уявити. Тому що Господь обіцяє вірним і брехати не може (див. УЗ 62:6). ■



Марина
Куцевич